ANACREONTIS CARMINA.

CUM

SAPPHONIS,

ET

ALCAEI FRAGMENTIS.

166. c. 15.

Nec, ſi quid olim luſit ANACREON,
Delevit aetas— HOR.

— *Spirat adhuc amor*
Vivuntque commiſſi calores
AEOLIAE *fidibus* PUELLAE. Idem.

Et te ſonantem plenius aureo
Alcaee plectro—
Exactos Tyrannos. Id.

K, Anacreon.

ΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ω Δ Α Ι.

ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΣ

ΣΑΠΦΟΥΣ,

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ

ΑΛΚΑΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

——σπουδάζοντις, ὅτε παίζοντις.

GLASGUAE:
IN AEDIBUS ACADEMICIS
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
MDCCLVII.

166 a 6

ΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ω Δ Α Ι.

ΕΙΣ ΑΤΡΑΝ.

Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἀ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἥμεις᾽ α νεῦρα πρώην
Καὶ τὴν λύρην ἄπασαν·
Κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνης ἔρωτας ᾄδει.

Β'. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύσις κέραλα ταύροις,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέταθαι,
Τοῖς ἀνθρώποισι φρόνημα.
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος·
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.

Νικᾷ δὲ χ᾽ σίδηρον,
Καὶ πῦρ, καλή τις ὔσα.

Γ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποθ᾽ ὥραις,
Στρέφεται ὅτ᾽ Ἄρκτος ἤδη
Καλὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα·
Τότ᾽ Ἔρως ἐπισαθείς μευ
Θυρέων ἔκοπτ᾽ ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Καλὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρους;
Ὁ δ᾽ Ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
Βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον

Καλὰ νύκλα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
Ἀνέῳξα. κ' βρέφος μὲν
Ἐσορῶ, φέρουλα τόξον,
Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἰσίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτᾶ
Ἀνέθαλπον· ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν·
Τόδε τόξον ἐσί μοι νῦν,
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει

Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Δ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίνοις τε ποίοις
Στορέσας, θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
Μέθυ μοι διακονείτω.
Τροχὸς ἅρμαλος γάρ οἷα,
Βιότος τρέχει κυλιθείς·
Ὀλίγη δὲ κεισόμεθα

Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
Τί δε γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Ε'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ.
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.

Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα χ᾽ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰάλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον ἔν με, χ᾽ λυρίσω
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς·
Μετὰ κέρης βαθυκόλπε
Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

ε΄. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφάνες μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνες συναρμόσαντες,
Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες.

Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κύρα
Καλὰ κισσοῖσι βρέμονλας
Πλοκάμοις φέρυσα θύρσους
Χλιδανάσφυρος χορεύει.
Ἀβροχαίτας δ' ἅμα κῶμος
Στομάτων ἀδὺ πνεόντων,
Κατὰ πηκλίδων ἀθύρων
Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
Μετὰ τῦ καλῦ Λυαίυ
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
Τὸν ἐπήραλον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Ζ. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ

Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε συντροχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχωνΐε κ' φαράγγων
Τροχάονΐα πεῖρεν ὕδρος.
Καρδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε, κἀν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ μὲν ὦ δύνῃ φιλῆσαι.

Η'. ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμένος Λυαίῳ,
Ἐδόκουν ἀκροῖσι ταρσοῖς

Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμων δὲ παῖδες
Ἀπαλώτεροι λυαίης,
Δακέθυμά μοι λέγοντες
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνος με πάντες.
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Θ'. ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ὑπ' ἠέρος θέουσα,

Πνέεις τε κ᾽ ψεκάζεις;
Τίς ἐσί, σοὶ μέλει δέ.
Ἀνακρέων μ᾽ ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦνθ᾽ κ᾽ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
Ἐγὼ δ᾽ Ανακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν οἵας ἐκείνυ
Ἐπισολὰς κομίζω·
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,

Δήλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέταθαι
Ὄρη τε χ' καὶ ἀγρὰς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγεῖσαν ἄγριόν τι;
Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
Ἁφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ.
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
Λαλισέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, κ' κορώνης.

Ι'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παρασὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοι
Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι.
Ὁ δ' εἶπε δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν, ὁππόσου λῆς.
Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.
Ἀλλ' ὃ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτῃ.

Δὸς ἕν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
Καλὰ φλογὸς ταχήσῃ.

ΙΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,
Ψιλὸν δὲ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

ΙΒ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι, θέλεις, ποιήσω,
Τί, σοι, λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σευ τὰ κῦφα
Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
Ὑπορθρίαισι φωναῖς
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ΙΓ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυβήβην

Τὸν ἡμίθηλυν Ἄτλιν
Ἐν ὕρεσιν βοῶντα,
Λέγουσιν ἐκμανῆναι.
Οἱ δὲ Κλάρυ παρ' ὄχθαις
Δαφνηφόροιο Φοίβυ
Λάλον πιόντες ὕδωρ
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τῦ Λυαίυ
Καὶ τῦ μύρυ κορεσθείς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΙΔ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι·
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα

Ἄβυλον, οὐκ ἐπείθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δῦρα κ' βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον,
Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστούς,
Ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μου
Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην·

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

ΙΕ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο,
Τῦ Σάρδεων ἄνακτος·
Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Κατασέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
Ὡς ἔν ἔτ' εὐδί' ἐστί,
Καὶ πῖνε, κ' κύβευε,

Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·
Μὴ νῶσος, ἤν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

ις'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀὐτὰς,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες·
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

ιζ'. ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἡφαιστέ, μοι ποιήσον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί.

Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον·
Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
Ποίει δέ μοι καὶ αὐτὸ,
Μήτ' ἄσρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδεσσι κἀμοί;
Τί δ' ἄσρασιν Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλης μοι,
Καὶ βότρυας καὶ αὐτὸ,
Καὶ χρυσέης πατῆνας,
Ὁμῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ἔρωτα κ' Βάθυλλον.

ΙΗ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλὴ τέχνα, τόρευσον

Ἔαρος κύπελλον ἡδύ,
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
Ἀργύριον δ' ἁπλώσας,
Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν τελετῶν, παραινῶ,
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φευκλὸν ἰσόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον ἔυϊον ἡμῖν.
Μύσις ναμαλος ἡ Κύπρις
Ὑμεναίοις κροτῦσα.
Χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους,
Καὶ Χαρίτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,

Εὐβότρυον, κομῶσαν.
Σύναπτε χεῖρας εὐπρεπεῖς,
Ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

ΙΘ'. ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Κ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλου πότ' ἔσῃ
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπλη

Πανδιόνος χελιδών.
Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
Ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
Ὅπως αἰεὶ φορῇς με.
Ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σὲ χρῶτα λύσω.
Μύρον, γύναι, γενοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ ταινίη δὲ μαζῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ.
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΚΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,

Βρομίῳ πιεῖν ἀμυσί·
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀναζενάζω.
Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνῳ,
Στεφάνους δ', οἵους πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μου πικαίει·
Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Καρδίῃ τινὶ σκεπάζω.

ΚΒ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
Ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα πειθῶς.

Τίς ἂν ἓν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιῦτον;

ΚΓ'. ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ Πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρουν φυλάττων·
Ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, κ' παρέλθῃ.
Εἰ δ' ὐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί κ' μάτην σεναίζω;
Τί κ' γόης προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,

Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

ΚΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
Βιότῳ τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγναν, ὃν παρῆλθον,
Ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
Μέθελέ με, φροντίδες·
Μηδέν μοι χὴ ὑμῖν ἔσω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τῦ καλῦ Λυαίυ.

ΚΕ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν ἕν τὸν οἶνον,
Τὸν τῆ καλῆ Λυαίῳ.
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

ΚΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,

Θέλω καλῶς ἀείδειν.
Κισσοςεφὴς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὁπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ΚΖ'. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυδότας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
Ὁ τὰς μέθας ἐραστὰς,

Μελὰ κρότων, μελ' ᾠδαῖς·
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ΚΗ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδέης κοίρανε τέχνης,
Ἀπέσαν, ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Ἁπαλάς τε κ' μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε κ' μύρῳ πνεούσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Ὑπὸ πορφύρασι χαίταις

Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπῖε, μήτε μίσγε.
Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λελιθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τῦ πυρὸς ποίησον·
Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης·
Ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα χ' παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακῖι μίξας.
Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῦς,
Προκαλύμενον φίλημα.
Τρυφερῦ δ' ἔσω γενείυ

Περὶ Λυγδίνῃ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἔλεγχον.
Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
Τάχα, κηρὲ, κ' λαλήσεις.

ΚΘ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον ὕτω
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
Ἕλικας δ' ἐλευθέρως μοι,

Πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς,
Ἀφὲς, ὡς θέλεσι, κεῖσθαι.
Ἀπαλὸν δὲ χ᾽ δροσῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρῦς
Κυανοτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
Ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδινὴν δ᾽, ὁποῖα μῆλον,
Χνοΐην ποίει παρειήν.
Ἐρύθημα δ᾽ ὡς ἂν αἰδῦς
Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.

Τὸ δὲ χεῖλος, ὐκ ἔτ' οἶδα,
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
Ἁπαλὸν, γέμον τε πειθῦς.
Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μέγα δὲ πρόσωπον ἔσω.
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον·
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Μεταμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρὺς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
Ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,

Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν, ὅσσον εἴπῃς.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῦτον
Καθελὼν, παίει Βάθυλλον.
Ἦν δ' ἐς Σάμον πότ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλε.

Λ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἱ Μῶσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι ςεφάνοισι
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια

Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδαχται.

ΛΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἄφες με, τὰς θεούς, σοι
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

Ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μέτ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ σέμμα τῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, ὐ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΑΒ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίσασαι κατειπεῖν,
Εἰ ἠμαθῶδες εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,

Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογισμήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους·
Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ῥόδου τε
Δισχιλίους ἔρωτας.
Τί φὴς ἀεὶ κηρωθείς,
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,

Οὔπω πόθος Καναύβης,
Οὐ τῆς ἄπαν᾽ ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐπεργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τὰς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε κ᾽ Ἰνδῶν
Ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας;

ΛΓ΄. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν·
Χειμῶνι δ᾽ εἰς ἄφαντος
Ἢ Νεῖλον ἢ ἐπὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ᾽ ἀεὶ πλέκει μευ

Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτερῦται,
Ὁ δ' ὠὸν ἐσιν ἀχμήν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνεθ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοτ[illegible]ῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὸς
Οἱ μείζονες τρέφυσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύυσιν ἄλλυς.
Τί μῆχος ἔν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσύτυς
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

ΛΑ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μὴ μὲ φύγῃς, ὁρῶσα

Τὰν πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ' ὅτι σοι πάρεσιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
Ὅρα, κἂν σεφάνοισιν
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

ΛΕ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος ἔτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.
Περᾷ δὲ πόντον εὐρύν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος

Ἐξ ἀγέλης ἐλαθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

λ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τὺς νόμυς διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τοσύτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἁπαλὸν πόμα Λυαίυ·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ σέφυσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
Τὴν ψυχήν μυ κάρωσον.

Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ΛΖ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε, πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν·
Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε, πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομίῳ σέφεται νᾶμα.

Κατὰ φύλλον, καλὰ κλῶνα,
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

ΛΗ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω·
Κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον.
Ὁ νάρθηξ δ' ὑδέν ἐστιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέσω, κ' μαχέσθω.
Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Σεληνὸν ἐν μέσοισι

Μιμήμενος χορεύσω.

ΛΘ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μύσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτονται μέριμναι,
Πολυφρόντιδές τε βυλαὶ
Ἐς ἀλικτύπυς ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον
Στεφάνυς ἄνθεσι πλέξας,

Ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,
Βιότε μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Μ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ κ' πεταθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἀ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,

Πόσον, δοκεῖς, πονεῖσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

ΜΑ΄. ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον·
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας παθοῦσα μολπὰς,
Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ μέθη λαχεύθη,
Δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν εὐναίζει ἀνία.
Τὸ μὲν ἓν πόμα κεραθὲν
Ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·

Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν ἓν πόμα λάβωμεν,
Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γάρ ἐσι σοι κέρδος
Ὀδυρωμένῳ μερίμνας;
Πόθεν, οἴδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυρισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν,
Ὅσον ἐσὶν ἐν μερίμναις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον·
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

ΜΒ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
Μετὰ συμπότου λυρίζω.
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω, μάλιστα πάντων.
Φθόνον ὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ·
Φθόνον ὐκ οἶδα δαϊκτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κῦφα.
Στυγέω μάχας παροίνους
Πολυκώμους κατὰ δαῖτας,

Νεοθηλαῖσιν ἅμα κύρεις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

ΜΓ'. ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δένδρεων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐσι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.

Φιλέυσι μέν σε Μῦσαι·
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας ὔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναμόσαρκε·
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

ΜΔ'. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδόκευν ὄναρ τροχάζειν
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
Ἐδιῶκε, κ' ἐκίχανεν.
Τί θέλει ὄναρ τὸ δ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς

Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΜΕ. ΚΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐσιν, εἶπε,

Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀνασεναξας,
Βαρύ, φησίν, ἄρον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

μς'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ κ' φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος ὐδὲν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς

Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον ἐκ ἀδελφός,
Διὰ τοῦτον ἐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

ΜΖ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μέν ἐστι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ΜΗ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρε
Φονίης ἄνεωθε χορδῆς.

Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν·
Φέρε μοι, νόμους κεράσσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω.
Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
Μελᾶ βαρβίτων ἀείδων,
Τὸ παροίνιον βοήσω.

ΜΘ'. ΑΛΛΟ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης·
Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
Ἑτεροπνόους ἐναύλους·
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε κ᾽ γελώσας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνατο,
Γράφε κ᾽ νόμους φιλοῦντων.

Ν'. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τελέων θεὸς κατῆλθε·
Ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
Πότον ἄσονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
Πεπεδημένον ὀπώραις
Ἐπὶ κλημάτων φυλάτειν·
Ἵν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
Ἐσέτης φανέντος ἄλλου.

ΝΑ'. ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἆρα τις τόρευσε πόντον,
Ἆρα τις μανεῖσα τέχνα
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης·
Ἆρα τις ὕπερθε λευκὰν
Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεὰς ἀερθείς,
Μακάρων φύσιος ἀρχάν.
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν·
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν

Ἁπαλοχρόας γαλήνας
Δέμας εἰς πλόον φέρυσα,
Ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.
Ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
Ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
Μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχεῖται
Ἐπὶ δελφῖσι χαρυταῖς
Δολερὸν νόον μεράπων
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες.
Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,

Παφίης τε σῶμα παίζει,
Ἵνα νήχεται γελῶσα.

ΝΒ'. ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,

Πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
Ἔρατὸς νέος ἐλυθεὶς
Ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
Ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων
Προδότιν γάμων γενέσθαι.
Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΝΓ'. ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρε μετ' ἦρος,
Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.

Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τὸ δὲ χ᾽ βροτῶν τὸ χάρμα·
Χάρισίν τ᾽ ἄγαλμ᾽ ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ᾽ ἄθυρμα.
Τόδε χ᾽ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε μεσῶν,
Γλυκὺ χ᾽ ποιῆλα πεῖραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
Γλυκὺ δ᾽ αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κῦφας
Προσάγοντ᾽ ἔρωτος ἄνθος.
Ὡς σοφῷ τὸ δ᾽ αὐτὸ τερπνὸν,
Θαλίαις τε χ᾽ τραπέζαις,

Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδων γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν ἠὼς,
Ῥοδοπήχεες δὲ νύμφαι,
Ῥοδόχρως δὲ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε κ' νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
Τόδε κ' νεκροῖς ἀμύνει,
Τόδε κ' χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ, φυὴν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ·

Πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην
Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς·
Τότε χ' ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
Ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέραχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

ΝΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλουν
Ἐσορῶν, πάρεσιν ἦδη·
Τότε δὴ τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πλερόμαι.

Περίμεινόν με, Κυβήβα.
Παράδος, θέλω σέφεσθαι·
Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς
Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,
Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαριέντως δὲ μανῆναι.

ΝΕ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Ἐν ἰσχίαις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι·
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας

Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τὰς ἐρώντας
Ἰδὼν ἐπίσαμ' εὐθύς.
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΤΕΛΟΣ.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

I. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διός, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄτασι, μήδ' ὀνίασι δάμνα,
Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ' αἴποτε, κατ' ἔρωτα,
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις, ἆς πολλάκ'
Ἔκλυες· πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες,

Ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἄγον
Ὠκέες στρθοὶ, πέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠράνω, αἰθέρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δεῦρο καλοῖμι.
Κ' ὅττ' ἐμῷ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθῶ,
Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς σ', ὦ

Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχεῖ, ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' ὄτ' οὐ κελεύης.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἰμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσα.

II. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσι,
Ἔμμεν' ἀνὴρ, ὅς ἐναντίον τοι

Ἰζάνει, κ᾽ πλασίον ἀδὺ φωνέ-
σας ὑπακούει,
Καὶ γελώσας ἰμερόεν· τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ γὰρ
αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ᾽ ἦκει.
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ᾽ ἔαγ᾽· ἄν
δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμα-
κεν·
Ὀμμάτεσσιν δ᾽ οὐδὲν ὄρημι· βομ-
βεῦ-
σιν δ᾽ ἀκοαί μοι·

Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται· τρόμος δὲ
Πᾶσαν αἰρεῖ· χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνάναι δ' ὀλίγω δέοισα
Φαίνομαι ἄπνυς.

ΤΙΝΑ

ΤΟΥ ΑΛΚΑΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

I.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον
δένδρεον ἀμπέλω.

II.

Υ̓͂ει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' οὐρανῷ μέγας
Χειμών, πεπάγασιν δ' ὑδάτων
ῥοαί.*
Καββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν
τιθεὶς
Πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
Μαλθακὸν ἀμφιγνοφάλλον*.

III.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ
ἄστρον περιτέλλεται,
Ἀ δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δίψᾳ
ὑπὸ καύματος.---

IV.

--Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίν-
δεται, (σον, ναϊ
Τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ', ἂν τὸ μέ-
Φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.
καλὰν (ἔχει·
Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν
Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι καὶ αὐτό,
Χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.---

V.

Τὸ δὴ εὖ γε κῦμα τῷ προ[ϝ]έρῳ νε-
ομωσίχει, (ἄντλην
Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλήν

Ἐπεὶ ϰ᾽ ναὸς ἐμβαίνει ϰατανό-
ρως.---

VI. (ϰῷ,

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλ-
Πᾶσα δ᾽ Ἄρει ϰεϰόσμηται σέγη,
Λαμπραῖσι ϰυανέαισιν· ϰατ᾽ ἄν
Λευϰοὶ ϰαθύπερθεν ἵππειοι λό-
φοι
Νεύσσιν, ϰεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀ-
γάλματα.
Χάλϰειαι δὲ πασσάλοις ϰρυπ-
τοῖσιν (δες
Περιϰείμεναι λαμπραὶ ϰναμί-
Ἔρϰος ἰσχυροβελὲς· θώρα ϰες τε
νέῳ λίνῳ

Κοῖλαι τε καλασπίδες βεβλημέ-
ναι·
Πὰρ δὲ χαλκιδικαὶ σπάθαι·
Πὰρ δὲ ζώμαλα πολλά, κ' κυπ-
παττίδες.
Τῶν ὐκ ἔξι λαθέσθαι, ἐπειδὴ
πρώτισα ὑπὸ ἔργον ἔσαμεν τόδε.

VII.

Ἰὼ Παὶν! Ἀρκαδίας μελέαν κλε-
εννᾶς (μαῦς
Ὄρχησαὶ, βρόμιε, ἰὼ Παὶν! ἐπ' ἐ-
Εὐφροσύναις, ταῖς ἀοιδαῖς ἄειδε
κεχαρημένος
Ἐνικήσαμεν ὡς ἐβυλόμεθα,
Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες

Παρὰ Πανδρόσῳ, ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

VIII.

ΕΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ ΥΜΝΟΣ.

Ἐν μύρτῳ κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω
Ὡς περ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Φίλταθ' Ἁρμοδί! ὔπω τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι,
Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλλεύς,

Τυδείδην τε φασὶ τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὡς περ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις, κτανέτην
Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαι-

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιε καὶ Ἀριστογείτων!
Ὅτι τὸν τύραννον κτανέτον,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

ΤΕΛΟΣ.